

ในห้องพักรูจากโรงเรียนเก่าแค่นั้น ฉันก็ยังเกลียดการต้องมาขึ้นอยู่กับในห้องพักรูแบบนี้อยู่ดี แขนตรงที่แม่หยิกยังระบมอยู่เลย TAT ผู้หญิงอะไรมือหนักชะมัด

"สวัสดิ์ค่ะอาจารย์ ๗-๗ ดิฉันฝากใจวอนด้วยนะคะ"

"อ้อ ค่ะ ชื่อคิมใจวอนหรือคะ คงจะไม่ได้ย้ายโรงเรียนเพราะก่อเรื่องมาจากโรงเรียนเก่าหรือคะ ฮะๆ ๗-๗ เพราะดูท่าทางแล้วคงจะไม่ใช่คนแบบนั้น"

อาจารย์คนนี้สายตาแหลมคมอย่างไม่น่าเชื่อเลยแฮะ

"โหะๆ ๗๗ ใจวอนเป็นเด็กดีมากค่ะ แถมยังบอกอีกด้วยว่าจะตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด โหะๆ ๗-๗" แม่ฉันหัวเราะอย่างเสแสร้ง -_-;;

"ใจวอนจะได้เรียนที่ห้องเจ็ดนะคะ อิม...ห้องนั้นมีเด็กมีปัญหาออกไปหน่อย แต่ใจวอนคงจะปรับตัวได้ค่ะ"

ฉันมองหน้าอาจารย์โดยไม่พูดอะไร แม่เลยแอบหยิกแขนฉันเบาๆ

"แหะๆ ๗-๗ แน่...แน่นอนค่ะ หนูจะพยายามค่ะ *๗-๗*" พอพูดจบฉันก็ยิ้มหวาน

"ถ้าอย่างนั้นดิฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ ใจวอน ตั้งใจเรียนนะ อย่าก่อเรื่องอีกล่ะ ๗-๗+" แม่หันมามองฉัน "ดิฉันกลับก่อนนะคะอาจารย์"

"ค่ะ เอาไว้พบกันใหม่ะคะ..."

"โหะๆ ๗-๗*"

"ฮะๆ ๗-๗"

ทั้งสองคนหัวเราะอย่างไม่มีใครยอมใคร พอแม่ออกไปจากห้องอาจารย์ก็หันมาพูดกับฉัน

"เธอกับแม่ใช่แม่ลูกกันจริงๆ หรือเปล่านะ หรือว่าเด็กมีปัญหาทุกคนเป็นแบบนี้ โหะๆ ๗๗ ฉันไม่เข้าใจจริงๆ เลย เอาล่ะ ไปห้องเรียนของเธอกันดีกว่า"

พอพูดจบอาจารย์ก็เดินนำออกไป

ณ โรงเรียนมัธยมปลายมุนจอง

진정한 쿼카 1

วันที่ที่แจวอนเดินเข้ามาในห้องเรียนของปีสาม นักเรียนหญิงก็ต่างพากันอ้าปากค้าง

"นี่คือนักเรียนที่เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่ ชื่อคิมแจวอน พวกนักเรียนหญิงต้องตั้งใจเรียน อย่าเอาแต่สนใจแจวอนมากนักนะ เธอไปนั่งตรงด้านหลังโน้นนะจ๊ะแจวอน"

B

พออาจารย์พูดจบ แจวอนก็เดินคุ่มๆ ไปยังหลังห้อง

"ว้าว...ซัดน้ำหอมด้วย กลิ่นนี้กลิ่นอะไรนะ >_< หอมจังเลย!"

"ทำไงดีล่ะ ฉันไม่มีสมาธิในการเรียนเลย..."

พวกนักเรียนหญิงพากันซุบซิบเมื่อแจวอนเดินผ่าน

'ไม่เคยเห็นคนหล่อหรือไฉนะ...คิกๆ' แจวอนยิ้มแล้วหวนนึกถึงเรื่องราวที่แจวอน

1

ช่วงบ่ายของเดือนพฤษภาคมที่สดใส ห้องพักรู โรงเรียนมัธยมปลายฮันโด

'ขอโทษนะคะ แต่คราวนี้ฉันไม่รู้จะทำยังไงกับแจวอนและโจวอนดี'

'อาจารย์คะ...ขอโอกาสให้แจวอนกับโจวอนอีกครั้งนะคะ...'

'ฉันก็อยากทำอย่างนั้นคะ...แต่เบื่องบนไม่ยอม ฉันก็ไม่รู้จะทำยังไงคะ...เฮ้อ...'

ผู้หญิงท่าทางอวดดีคนหนึ่งกำลังร้องไห้ร้องไห้ให้ออนวอนอาจารย์ โดยมีเด็กผู้ชายท่าทางเกรียนนั่งเงิบอยู่ข้างๆ -- เด็กผู้ชายคนนั้นมองหน้าอาจารย์กับผู้หญิงคนนั้นสลับกัน

ดูเหมือนว่านักเรียนที่ชื่อแจวอนจะทำอะไรผิด แม่ของเขาจึงต้องมาขอโทษอาจารย์แบบนี้ และดูเหมือนว่าเด็กที่ชื่อโจวอนก็ทำผิดเช่นกัน

--

อาจารย์เบือนหน้าหนีผู้หญิงคนนั้นที่กำลังร้องไห้ จากนั้นก็พูดประโยคสุดท้ายออกมา

'ขอโทษจริงๆ นะคะ แต่ว่าคิมแจวอนกับคิมโจวอนต้องย้ายออกจากโรงเรียนค่ะ'

'โธ้ย! พวกแกอยากเห็นแม่ตายหรือยังไง!'

'แม่จะให้โจวอนซึ่งเป็นผู้หญิงมีเรื่องชกต่อย หรือจะให้ผมมีเรื่องชกต่อยล่ะ! ถ้าใบหน้าของผู้หญิงเป็นแผลมันจะแย่นะ!'

'ถ้าแกไม่เข้าไปยุ่ง เรื่องของโจวอนก็ไม่ใหญ่โตขนาดนี้หรอก!'

'โจวอนเป็นน้องสาวของผมนะ! แม่จะไม่ให้ผมเข้าไปช่วยน้องเธอ!'

'แล้วแกก็ต้องมาลำบากเพราะน้องสาว! เอ้อ! เลิกเรียนแล้วรีบกลับบ้านนะ!'

แล้วแม่ก็เดินออกไปจากโรงเรียน แจวอนจึงยิ้มแล้วเดินกลับห้องเรียน

ปัสองห้องสืบ เวลาพัก

ครี๊ด...

ประตูหน้าถูกเปิดออกแล้วแจวอนก็เดินเข้ามา ทันทีที่แจวอนเดินเข้ามา นักเรียนทุกคนในห้องต่างก็พากันตะโกนทักทาย

'นี่คิมโจวอน ออกมาข้างนอกหน่อย' พอพูดจบแจวอนก็ปิดประตูดังปัง

'โจวอน...โจวอน...ตื่นเร็ว! พี่ชายเธอเรียกให้ออกไปนะ'

นักเรียนคนหนึ่งสะกิดเรียกโจวอนที่กำลังนอนหลับน้ำลายยืด
--;; โจวอนลืมตาขึ้นมามีแว่

'มีอะไรเธอขงมีอี!'

'พี่แจวอนเรียกให้ออกไปหา'

'เมื่อไหร่'

'เมื่อก็...'

โจวอนจึงลุกขึ้นอย่างหงุดหงิด

ปัง! เสียงประตูดังขึ้น

'พี่แจวอน...' โจวอนเรียก แต่แจวอนเอาแต่จ้องมองหน้าต่างโดย

진정한 쿼카 1

ไม่พูดอะไร

'มีอะไรเหรอ เรียกทำไม ฉันยังนอนไม่เต็มอิ่มเลยนะ ถ้าไม่มีอะไร
ฉันขอไปนอนต่อละ' โจวอนพูดแล้วทำท่าจะเดินกลับเข้าไปในห้อง

'โจวอน'

'มีเรื่องสำคัญเหรอ'

'เราต้องย้ายโรงเรียน'

'อะไรนะ!!!'

'ครั้งนี้ทางโรงเรียนไม่ยอม เราต้องย้ายโรงเรียน...'

'ขอโทษนะพี่แจวอน...'

'ไม่ต้องขอโทษหรอก แม่บอกว่าเลิกเรียนแล้วให้รีบกลับบ้าน งั้น
เลิกเรียนแล้วพี่รอที่หน้าโรงเรียนนะ'

'อืม...' โจวอนตอบเสียงอ่อยๆ แจวอนจึงลูบหัวโจวอนเบาๆ ก่อน
จะกลับไป

10

2

บ้านของโจวอนกับแจวอน

สองพี่น้องอายุห่างกันปีเดียว โจวอนอยู่ ม.ปลาย ปีสอง ส่วนแจวอน
อยู่ ม.ปลาย ปีสาม วันที่ที่ทั้งคู่กลับมาบ้านก็เห็นแม่นั่งรออยู่ตรงโซฟา
'ลูกชายลูกสาวของแม่ ที่โรงเรียนเป็นยังไงบ้าง!' แม้ว่าปากจะยิ้ม
แต่สายตาของแม่เย็นชามาก --

'ก็ดีค่ะ แหะๆ ^-^ เอ่อ หนูเหนื่อย ขอตัวก่อน...' โจวอนทำท่า
จะหนี แม่จึงรีบคว้าตัวเอาไว้!

'โอ๊ย! ย้ายโรงเรียนก็ได้ ไม่ต้องเป็นห่วงนะป้า!' แจวอนพูดด้วยปาก
ที่สั่นเทาแล้วทำท่าจะเดินเข้าห้อง แม่จึงคว้าตัวเอาไว้อีกคน!

'พวกแกไม่คิดบ้างเหรอว่าเรื่องที่พวกแกทำมันใหญ่มาก!' แม่
ตะโกนเสียงดัง (-_-;;)

'เอ่อ...เอ่อ...แม่...เอ่อ...'

'ใจวอน ทุกครั้งที่แกมีเรื่อง แกต้องดึงพี่ชายเข้าไปเกี่ยวด้วยเสมอ!
--' แม่ชายตามองใจวอน 'ครั้งนี้แม่มีเรื่องจะขอร้องพวกแก'
'เชิญพูดมาเลยครับ/คะ --' แจวอนกับใจวอนพูดขึ้นมาพร้อมกัน
'พวกแกต้องย้ายโรงเรียน'
'ไม่ละ!!!' ใจวอนตะโกนดั่งลั่น
'แกเป็นต้นเหตุนะ!'
ประโยคนั้นของแม่ทำให้ใจวอนปิดปากเงียบ
'แม่จะให้พวกเราทำไงบ้าง' แจวอนถามด้วยน้ำเสียงสิ้นๆ
'--+ เราจะย้ายไปอยู่โซล แต่แกสองคนต้องแยกที่เรียนกัน แล้ว
ใจวอนก็ต้องเปลี่ยนตัวเองใหม่หมด ต้องใส่วิกผม ใส่แว่นตา และใส่ชุด
นักเรียนที่แม่เตรียมไว้ให้'
'แม่! หนูอุตส่าห์ไฝผมยาวจนถึงเอวเลยนะ! แล้วตาของหนูก็สวย
มากด้วย! แล้วแม่จะให้หนูใส่ชุดนักเรียนรุ่มร่ามเหมือนหม้อผ้าไปเรียนนะ
หรือ!' ใจวอนโวยวายไม่ยอม
'แกอยากถูกแม่ตีใช่ไหม ^-^' แม่พูดพร้อมกับทำท่าจะลุกขึ้นไปหยิบ
ไม้กอล์ฟ
'เอ่อ...เปล่าจะแม่ แหะๆ ^.^;; หนู...หนูจะใส่จะ จะทำตามพี่แม่
สั่งทุกอย่างเลย ^-^;; จะใส่วิกผมทรงหัวหมู POTT จะใส่แว่นตาดำนาตาอะ
ที่ใหญ่เกือบครึ่งหน้า TAT จะใส่ชุดนักเรียนใหญ่ๆ ที่เหมือนกับหม้อผ้า
ไปเรียน! หนูจะทำทุกอย่าง TAT'
ใจวอนผู้นำสงสารกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น
'บ้า! อยากให้ใจวอนกลายเป็นคนที่ไม่มีความรักหรือไง' แจวอนลุก
ขึ้นตะโกนเสียงดัง
'แกมีเรื่องชกต่อยเพราะใจวอนหลายต่อหลายครั้ง แม่ไม่อยากจะ
แกมีเรื่องเพราะใจวอนอีกแล้ว แต่เมื่อก็เรียกแม่ว่าบ้าทั้งหรือ! แก...'
ในที่สุดใจวอนกับแจวอนก็ต้องย้ายโรงเรียน

'นี่...นักเรียนคนนั้นละ!'

||

진정한 퀴카 1

อาจารย์คณิตศาสตร์เรียกแจวอนที่กำลังหวนนึกถึงเรื่องในอดีต

"ครับ?!"

นี่เป็นครั้งแรกที่แจวอนเปิดปากพูดหลังจากย้ายมาที่โรงเรียนมัธยม
ปลายมุนจอง

"เพิ่งย้ายเข้ามาเรียนวันแรกใช่ไหม แต่ดูไม่มีสมาธิเลยนะ ^^;"

อาจารย์คณิตศาสตร์ยิ้มให้แจวอน

"อะไรกัน ทำมาเป็นหัวเราะ ได้ยินมาว่าย้ายอาจารย์นี่ก็บ้าคนหลอ
ไม่ใช่เล่นนะ"

เสียงซุบซิบของพวกนักเรียนหญิงดังขึ้น

12

3

ปัสองห้องเจ็ด โรงเรียนมัธยมปลายจินซอ

ทันทีที่ฉันเดินเข้ามา พวกนักเรียนชายก็พากันหัวเราะท้องคึด
ท้องแข็ง

"ฮะๆๆ มีผู้หญิงแบบนี้ด้วยหรอ ตลกชะมัดเลย"

"ดูแว่นสิ... ชุดมาจากสมัยไหนเนี่ย คิกๆ" พวกนักเรียนหญิงก็พา
กันซุบซิบแล้วหัวเราะคิกคัก

แม่นะแม่ TOT รู้มั้ยว่าแม่กำลังทำลายชีวิตวัยหวนช่วงมัธยมปลาย
ของหนู

"เงียบๆ หน้อย! นี่คือคิมโจวอน เพิ่งย้ายเข้ามาเรียนที่นี้เป็นวัน
แรก เอ้า นะนะนำตัวหน้อยสิโจวอน"

"ละ...สวัสดิ์ค่ะ..." คงเป็นเพราะหงุดหงิด เสียงที่เปล่งออกไปเลย
ค่อนข้างสั้น

"มีที่นั่งตรงไหนว่างบ้าง" อาจารย์ถามนักเรียนในห้อง

"ที่นั่งว่างหรอครับ เหลือตรงข้างๆ ถึงขยับทีเดียวครับ คิกๆ" ใต้
หมอนั้น _-" ไร้อันจะเอาคีนายแน่

"โจวอน... ไปนั่งตรงข้างหน้าต่างด้านหลังนะ"

พูดจบอาจารย์ก็เดินออกไป พอดล้อยหลังอาจารย์เท่านั้นแหละ พวกนักเรียนคนอื่นๆ ก็เข้ามาห้อมล้อมฉันทันที นี่จะไม่ปล่อยให้ฉันได้มีเวลาอยู่คนเดียวจริงๆ บ้างเลยใช่ไหม!

"เธอมาจากที่ไหนหรือ ทำทางบ้านนอกซะมัดเลย" นักเรียนชายคนหนึ่งพูดเสียดสี

ฉันได้แต่ท้องในใจว่าต้องอดทน...ห้ามตอบโต้ นิ่งเอาไว้

"ยัยบ้า...ไม่ตอบคำถามของฉันหรือ" นักเรียนชายคนเดิมพูด แถมยังตบหัวฉันด้วย --*

"มาจากแทจอน..." พอพูดจบ ฉันก็พุบหน้าลงกับโต๊ะทันที ถ้าไม่ทำอย่างนี้มีหวังฉันต้องลุกขึ้นชกหน้าไอ้หมอนั่นแน่ๆ ฉันยังไม่อยากมีเรื่องตั้งแต่วันแรกในโรงเรียนใหม่นะ TAT

ครี๊ด...

ประตูหลังถูกเปิดออก เสียงฝีเท้าของใครคนหนึ่งเดินเข้ามา

"เฮ้ย จองเฮซอง วันนี้เข้าเรียนด้วยหรือเนี่ย มีเรื่องอะไรดีๆ หรือเปล่า"

"ว้าว~ วันนี้เฮซองมา ^-^"

ดูเหมือนว่าคนที่เพิ่งเดินเข้ามาจะเป็นดาวของห้องนี้ซะ

"เฮ้ย...ซงมินกยู...ยัยนั่นใครวะ" ฉันได้ยินนักเรียนชายที่เพิ่งเข้ามาถามอย่างอารมณ์เสีย คำว่า 'ยัยนั่น' คงจะหมายถึงฉันสินะ

TOT ลูกสาวแม่ยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะ ใครใช้ให้ไอ้เรื่องยุ่งๆ มันวิ่งเข้ามาหาลูกสาวแม่เองล่ะ

"เด็กที่เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่ บอกว่ามาจากแทจอน คิกๆ ทำทางตลกซะมัดเลย"

ฉันได้ยินเสียงนักเรียนชายคนหนึ่งตอบไปอย่างนี้

"แล้วใครใช้ให้นั่งข้างๆ ฉัน"

"อาจารย์ที่ปรึกษาสั่ง"

"ไหนขอคุณน้ำหนักน้อยชิ" เขาพูดพร้อมกับที่ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้ ตอนนั้นฉันคงตกเป็นเป้าสายตาของคนทั้งห้องอีกแล้วสินะ --'_

진정한 귀카 1

14

"น่ารักน่าชัง" เสียงของคนที่มีชื่อมินุกูพูดแล้วหัวเราะ
ปัง! มีคนตบโต๊ะที่ฉันกำลังฟูบอยู่แล้วออกคำสั่ง

"เงยหน้าขึ้นมา ๗-๗"

แกล้งทำเป็นหลับต่อไป คงไม่เป็นไรมั้ง

"เพิ่งเข้ามาใหม่ คงจะยังไม่รู้จักนิสัยฉัน...ถ้าไม่เงยหน้าขึ้นมาล่ะก็
ฉันจะจิกหัวเธอล่ะเอง"

เกือบลืมไปว่าฉันใส่วิกอยู่ ถ้าถูกจิกหัวขึ้นมาล่ะก็ ความแตกหมด
แน่ เพราะอย่างนั้นฉันเลยรีบเงยหน้าขึ้นมา แต่ฉันไม่รู้ที่นั่นว่าหมอนี่กำลัง
ก้มหน้าอยู่ใกล้ฉันขนาดนี้ เพราะเราสองคนต่างไม่ทันได้ตั้งตัว หน้าของ
ฉันกับเขาเลยชนกันเข้าพอดี

"เอ่อ...ขอโทษ..." ฉันไม่รู้จะทำยังไงนอกจากรีบขอโทษ เฮของมอง
หน้าฉันแล้วหัวเราะคิกๆ ฉันนึกว่าบรรยายกาศมันจะคลี่คลาย แต่...

"ฉันเกลียดผู้หญิงแบบเธอที่สุด ย้ายที่นั่งเดี๋ยวนี้" หมอนี่ไม่พูดเปล่า
แต่ใช้กำลังดึงฉันขึ้นมาจากเก้าอี้ด้วย ฉันพยายามขึ้นสุดกำลัง ฉันจะไม่
ยอมลุกไปไหนทั้งนั้น

"เฮ้ คิมโจวอน ขอเตือนเธอไว้ก่อน อย่าหนีกับเฮของจะดีที่สุดนะ"
ผู้ชายที่มีชื่อมินุกูตบหัวฉันแล้วกลับไปนั่งที่

"ฉันนั่งตรงนี้ได้หรือ" ฉันหันไปถามเฮของเสียงอ่อยๆ

"ไป"

"ไม่เอา..."

"ไป!"

นายก้าไล่คิมโจวอนแห่งโรงเรียนฮันโด โรงเรียนที่ดีที่สุดของ
แทจอนั่นหรือ! แต่ก็นะ...ที่นี้คือโซลนี่นา ฉันต้องอดทน ถ้าไม่อยากรั่ง
ข้างถังขยะและไม่อยากย้ายโรงเรียนอีก TOT ทำไมชีวิตของคิมโจวอน
ต้องเศร้าขนาดนี้ด้วย

"ขอโทษนะ...แต่ขอฉันนั่งตรงนี้ได้อะ" ฉันเริ่มปฏิบัติการบีบน้ำตา

"เออ อยากรั่งก็ตามใจ...ยัยอาจารย์ที่ปรึกษาเฮงชวยเอ๊ย"

ถึงหมอนี่จะดูแข็งๆ ไปสักหน่อย แต่ก็ใจอ่อนง่ายดีแฮะ อย่างน้อย

ฉันก็มีที่นั่งเรียนในห้องนี้แล้ว แถมเฮของยังยอมนั่งข้างๆ ฉันด้วย

4

'เซอะ หน้าตาหล่ออย่างเดียว...แทชอกที่แทจอนก็หล่อไม่แพ้นาย
หรือก'

ฉันมองหน้าเฮของแล้วคิดเปรียบเทียบกับเพื่อนผู้ชายที่บ้านเกิด
-- แต่ใบหน้าของเขากี่มองจากด้านข้างนั้นเป็นใบหน้าอันหล่อเหล่าแบบ
ที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลย

"รูปร่างหน้าตาของนายทำให้ดวงตาของคนอื่นเพลิดเพลิน คิก..."
ฉันพูดแล้วยิ้ม แล้วเฮของก็หันมามองอย่างงุนงง

อ้าว...เป็นอะไรไปอีกละ หมอเนี่ยประหลาดจริงๆ คนเขาซมดีๆ กลับ
มาทำหน้าที่งะอย่างนั้น

"เธอจะบ้าหรือ อยู่ๆ ก็พูดคนเดียว เฮ้ย! ชงมินกู! มินกู มานี้
หน่อยสิ ยัยนี้มันบ้าหรือเปล่า" เสียงเรียกของเฮของทำให้มินกูรีบมาทันที

"ทำไมหรือ"

"เมื่อกี้ยัยนี้พูดว่าอะไรู่มั้ย ยัยนี้มองฉันแล้วพูดว่ารูปร่างหน้าตา
ของนายทำให้ดวงตาของคนอื่นเพลิดเพลิน"

"อะไรนะ ฮ่าๆ..." ทันทีที่เฮของพูดจบ มินกูและนักเรียนทุกคนใน
ห้องก็พากันหัวเราะร่วน อะไรกันนักหนาเนี่ย นักเรียนห้องนี้เส้นตื้นกัน
จังเลยแฮะ บ้าหรือเปล่า --

"เออ...ถ้าทำอารมณ์เสียก็ต้องขอโทษด้วย..." ฉันรีบขอโทษ แต่
เฮของกลับลูบหัวฉันเบาๆ

"ทำไม...อารมณ์เสียหรือ"

"เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร --"

"แต่สีหน้าเธอบอกว่าเป็นนี่..."

"ไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ โว้ย! --"

"-O-;; ว่าไงนะ"

진정한 쿼카 1

"หุบปาก!"

"--^ ว่าไงนะ พุดใหม่ซี"

"เอ่อ...เปล่า...เปล่า..."

"อะไรนะ เปล่าั้นหรือ"

"อืม...ฉันไม่ได้ว่าอะไร..."

เฮ้อออ~ เกือบแยแล้วมัยละ -O-;;; ทำไมนิสัยเดิมถึงจะออกมา
อยู่เรื่อยเลยนะ ฉันคงต้องรู้จักควบคุมอารมณ์ตัวเองให้มากกว่านี้แล้ว ไม
งั้นคงได้มีเรื่องแน่ๆ TAT

"เธอไม่อยากจะใช้ชีวิตอย่างสงบสุขในโรงเรียนนี้หรือ" เฮของถาม
อย่างหงุดหงิด

"อยากสิ..."

"ขอถามอีกครั้ง"

"อือ"

"อยากใช้ชีวิตอย่างสงบสุขหรือเปล่า!" ดูเหมือนว่าคนที่ฉันตอบ
อย่างไรอารมณ์นั้นจะทำให้เฮของโมโหมากขึ้นเรื่อยๆ

"อยาก"

"งั้นก็อยู่เฉยๆ อยู่อยู่กับฉัน แล้วต่อไปถ้าเธอพูดอะไรบ้าๆ แบบนี้
ออกมาอีกล่ะก็ ฉันจะไม่ให้อภัยเหมือนวันนี้แน่ๆ --^"

"อือ..." แล้วฉันก็เข้าใจสภาพและสถานะของตัวเอง

เวลาพัก นักเรียนหญิงจำนวนหนึ่งเดินเข้ามาหาฉัน

"เธอชื่อคิมโจวอนใช่มัย"

"ใช่...ทำไมหรือ" ฉันถามพลางใช้ดวงตาที่อยู่หลังแว่นหนาเตอะจิก
ไปที่นักเรียนหญิงพวกนั้น จะมาหาเรื่องอะไรฉันล่ะเนี่ย

"อย่าสารถะเน"

"อะไรหรือ..."

"อย่าพูดกับเฮของ"

"ฉันพูดอะไร"